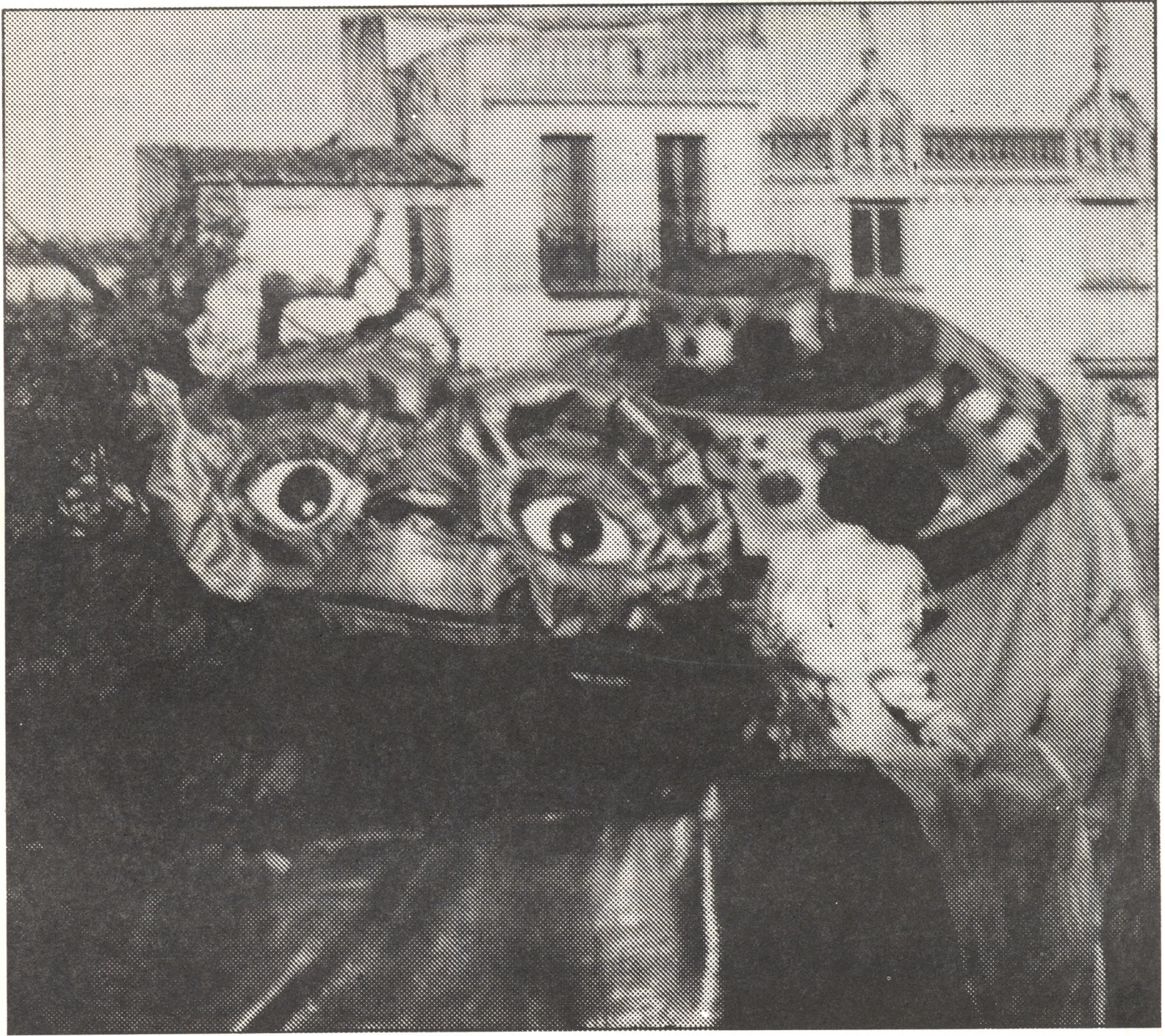

EL BROLLADOR

ASSOCIACIO DE VEINS de CASSA DE LA SELVA

**E. T. PROTAGONISTA DEL CARNESTOLTES-83
FANTASMES A L'HOSPITAL MUNICIPAL?
DIA 17 DE MARÇ: ASSEMBLEA DE SOCIS**

Electricitat, fontaneria, butà i calefacció

Servei de reparacions

Assistència tècnica especialitzada en:

Ràdio - televisió, escalfadors, cuines, rentadores, frigorífics, etc.

Muntatge d'antenes, televisions col·lectives, auto - ràdios

JFRIGOLA
JORDI

Distribuïdor i servei tècnic oficial de:

T V JOR - BEL - color

únic al mercat

Vegin la nostra gran exposició d'electrodomèstics

Llums

Neveres automàtiques cícliques

Rentadores superautomàtiques

Cuines electròniques

Equips estereo i alta fidelitat

Televisió negra i color

Demanin pressupostos sense compromís

RAVAL, 51 - 53

TELEFONS 46 11 15 - 46 11 38

CASSA DE LA SELVA

NUM. 49 - MARÇ DEL 1983
 ESPECIAL CASSA DE LA SELVA

SUMARI

Pàg.

- 3- Convocatòria Assemblea
- 4- Adéu-siau!
- 5- Tanmateix amb esperança
- 6- Carta a l'Ajuntament
- 7- Crit d'esperança
- 8- Eleccions sindicals
- 9- Opinió-Exigència
- 10-11- Carnestoltes 1983
- 12- Les parets parlen
- 13- Prticipar, un verb en crisi
- 14- I tu, d'on ets?
- 15- Vols ésser "polítiquero"?
- 16-17- Festa de l'arbre
- 18- La Milli a casa
- 19- Ens calen bisbes catalans

Dipòsit Legal: GE-62/1983
 Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE
 CASSÀ DE LA SELVA

L'Associació de Veïns no es solidaritza necessàriament amb les opinions dels col.laboradors, ni es compromet a mantenir correspondència, ni a publicar i tornar els seus escrits.

NOTA DE LA REDACCIÓ:

Per tal de publicar una carta o escrit dels lectors a la Secció de Bústia i col.laboracions espontànies al Brollador, és necessari que vingui firmada per l'autor i amb el D.N.I., encara que, si ho sollicita, es publiqui amb pseudònim.

Tindran preferència els escrits dels socis de l'Associació, i els temes de caràcter general i amb crítica constructiva.

ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS

1983

CONVOCATÒRIA

Per la present el convidem a l'Assemblea General Anual Ordinària, que es celebrarà el dia 17 de març del 1983, als locals de la Biblioteca de "la Caixa", a 2/4 de 10 del vespre en primera convocatòria i a les 10 en segona, sota el següent

ORDRE DEL DIA:

- LECTURA I APROVACIÓ DE L'ACTA ANTERIOR.
- RESUM I ACTIVITATS DE L'ANY 1982.
- ESTAT DE COMPTES DE L'ENTITAT.
- ESTAT DE COMPTES DE L'AMBULANCIA.
- ELECCIÓ DE NOU PRESIDENT.
- RENOVACIÓ DE LA JUNTA DIRECTIVA.
- PRECS I PREGUNTES.

Donada la importància dels temes a tractar, confiem que com a soci i persona interessada en la continuïtat de les funcions socials i de lleure de l'Associació, ens honrarà amb la seva assistència i opinió.

Cassà de la Selva, març del 1983

LA JUNTA

ADÉU-SIAU!

Amb el bagatge al damunt, fornit de moltes hores d'activitat, dona la sensació que en deixar el càrrec de President de l'Associació de Veïns, abandones quelcom que era molt teu, uns companys, uns amics, que cada setmana, els dilluns de cada setmana, i durant vuit anys, hem compartit unes hores plenes, uns moments profunds, tant si es parlava dels problemes del poble (que eren els més), tant si es parlava de la temàtica general i de més actualitat. Qui oblidarà mai la memorable reunió que coincidí amb el dilluns dia 23 de febrer del 1981? Són uns vespres en què omplés les teves inquietuds, que desinteressadament dedicaves una petita part de la teva vida a pensar i actuar per altres veïns, donant tot el que podíem, fins algun acudit que donava un alè d'aire fresc en un moment oportú i delicat.

Moments importants, molts records entranyables. El moment inicial que brollà la idea de comprar l'Ambulància, per exemple, cal haver-lo viscut. Les sortides "clandestines" a la nit, amb un pot de cola i un pinzell, plantant cartells on es demanaven "Carrers ben asfaltats", o "Volem semàfors".

És l'hora del relleu. És el moment de demanar disculpes a tota persona que s'hagi sentit molestada, com també és moment d'afirmar que la postura que hem mantingut envers l'Ajuntament ha estat la que honradament consideràvem correcta i oportuna, sense política de partit i sempre per a l'interès comunitari.

Hem fet d'oposició, tasca que no ens tocava assumir, almenys tan directament, hem denunciat les necessitats del poble, hem intentat un diàleg, hem intentat fer gaudir petits i grans, hem intentat, en fi, fer poble; si ho hem aconseguit o no, no som qui per a jutjar-ho.

Un record molt especial per a tots els companys, que per raons importants han anat deixant els seus càrrecs quan tanta falta feien dintre l'Entitat. Tots i cada un eren una peça vital, com ho són també els que amb molt de sacrifici continuaran per a guiar i obrir camí a la futura joventut que s'integrarà a les tasques de continuïtat de l'Associació de Veïns de Cassà.

Molt agraït per la col.laboració.

Ramon Rabasedas

COMPANÍA DEL FERROCARRIL DE SANT FELIU DE GUIXOLS A GERONA, S.A.

Como consecuencia de que en este mes de Marzo los días del 28 al 31 son festivos en el calendario escolar, se descontarán del próximos mes de Abril, por lo cual se empezará a contar del día 11 al 30. Total mes de abril = 15 días.

Girona, 25 de Febrero de 1983

FIRA DE L'AVELLANA "SANT LLORENÇ" RIUDOMS (Baix Camp)

CONCURS DE CARTELLS

El patronat de la FIRA DE L'AVELLANA, convoca el Concurs de Cartells per a la 3.ª FIRA DE L'AVELLANA, a celebrar els dies 12, 13, 14 i 15 d'agost del 1983, d'acord amb les següents

B A S E S

1.er.— El Concurs té per objecte escollir el cartell al·legòric d'un millor atractiu publicitari.

2.^{on}.— Resta obert a la participació d'artistes dins de l'àmbit nacional.

3.er.— Les creacions seran lliures i tindran relació amb el lema: "L'AVELLANA I LA SEVA APLICACIÓ ARTESANA I INDUSTRIAL".

4.^{art}.— Caldrà que hi figuri l'anagrama de la Fira i "Riudoms, 12, 13, 14 i 15 d'agost 1983"

5.^è.— S'acceptarà un disseny per participant, amb l'adreça de l'autor i sobre tancat.

6.^è.— Els originals seran aptes per a la reproducció litogràfica, amb un màxim de 3 tintes planes i les mides de 65 x 90 centímetres.

7.^è.— El termini d'admissió finalitzarà el 31 de març del 1983, a les 2 de la tarda.

8.^è.— Les obres es dirigiran al Patronat de la FIRA DE L'AVELLANA, entregant-se a l'Ajuntament de Riudoms, Carrer Major, 52.

9.^è.— Es concedirà un premi de 25.000 pessetes al millor treball, i en el cas de què el Jurat volgués fer-ne una composició entre aquells més significatius, es concedirà un Accésit de 5.000 pessetes, per haver aportat la idea.

10.^è.— Al guanyador del Concurs se l'informarà per escrit, convidant-lo a recollir el premi en un dels actes oficials de la FIRA DE L'AVELLANA.

11.^è.— El Cartell premiat quedarà en propietat del Patronat de la FIRA, i els treballs restants podran retirar-se quinze dies després.

12.^è.— Si a criteri del Jurat cap treball fos mereixedor del Premi, es podrà declarar desert.

13.^è.— Qualsevol dubte que sorgeixi en la interpretació de les presents BASES, serà resolt pel Jurat, sent les seves decisions inapel·lables.

biblioteca de "la Caixa" noves adquisicions

Ventura
Vergés, O.
Alvarez, T.
Prats, Ll.
Baudoy, M.
Sancho, J.
Mass Ll.
Petit
Puyol, R.
Barbé, E.
Serra, J.
Obiols, M.
Fernández, S.
Portet, R.
Díaz, J. R.

Los viajes de Cook
El rector de Vallfogona
Santa Teresa de Jesús
La cultura popular a Catalunya
Vocabulario de las lenguas ibéricas
La agricultura de cara al futuro
El macramé a l'escola
Petit curial enciclopèdic
Población y espacio
España y la Otan
L'Estel
Datrebil
Jaque a la dama
Castell negre
Geografía y agricultura

OBRA CULTURAL DE LA CAIXA DE PENSIONES
PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

TANMATEIX, AMB ESPERANÇA

En començar a escriure aquestes ratlles, acaba d'anunciar-se que el setmanari d'informació general, EL MÓN, redactat en català, ha suspès la seva publicació. I que aquesta suspensió pot ser molt probablement definitiva.

Aquesta notícia ha de produir una profunda i general preocupació. En primer lloc perquè la desaparició d'un òrgan de premsa, en una societat democràtica, sempre és motiu de preocupació, car representa una minva en les possibilitats d'una àmplia expressió plural de l'opinió pública, essencial en la democràcia. I, en segon lloc, perquè la desaparició d'aquest setmanari en català és una demostració més de la gravíssima situació en que continua trobant-se la nostra llengua a Catalunya —així com a tots els Països Catalans—, malgrat que des de fa set anys ha desaparegut el règim del general Franco que va cometre l'intent de genocidi cultural contra Catalunya.

La suspensió de la publicació EL MÓN, imposa, doncs, una reflexió crítica i seriosa sobre la situació actual de la llengua catalana. Aquestes ratlles volen aportar-hi algunes consideracions.

El principal obstacle que existeix per no arribar a solucionar adequadament una situació, és no ser plenament conscients de la seva gravetat i complexitat, així com el desconeixement de les causes que la produeixen. Per això, un dels pitjors obstacles amb els què topem, en voler millorar la situació actual de la llengua catalana, és la manca d'una profunda i àmplia anàlisi crítica que ens permeti de conèixer, amb exactitud, aquesta situació i les raons de la mateixa. Car, només si aconseguim de tenir aquest coneixement, podem establir un ampli pla d'actuació —immediata i a llarg termini— en els diferents fronts en els que cal actuar, per tal que la llengua catalana continui essent —avui i l'any 2000— la llengua pròpia de Catalunya i un autèntic instrument de cultura. D'alta cultura,

però també de cultura popular. Fer-ho és indispensable, perquè si no es fa així, la llengua catalana pot anar-se convertint, en el món d'aquest final de segle, en una llengua cada dia més minoritària, en el seu ús normal, en el propi territori, fins a arribar, en poques dècades, a desaparèixer com a llengua d'ús habitual i de cultura.

Per evitar-ho, cal que esbandim en aquesta qüestió tota mena de coïsmes. Cal que tinguem sempre present que la situació de la nostra llengua no és normal: que és una llengua malferida encara per segles d'opressió i pel darrer intent de genocidi cultural. Més encara, cal que tinguem present —molt present— que ja no vivim en l'època de Prat de la Riba i de la Mancomunitat i que la composició demogràfica de la societat catalana és molt distinta de la d'aleshores. I, per tant, que els mitjans que en aquella època es posaren en marxa per tal de defensar la continuïtat de la llengua catalana, com a llengua popular i de cultura, ara no són suficients.

Avui, en aquest final de segle, vivim un temps en que la supervivència del nostre idioma és condicionada pel canvi radical en els mitjans de comunicació social i cultural (ràdio, cinema, nova premsa, discos, televisió i video), dominats gairebé del tot per l'Estat, les grans empreses d'àmbit estatal o les multinacionals. També ho és per la composició demogràfica de l'actual societat catalana, ja esmentada —una població que hem de convertir en poble— i per l'enorme pressió que exerceix sobre la llengua pròpia de Catalunya la llengua oficial de l'Estat. Una llengua que és alhora una de les grans llengües parlades en el món i que té al seu servei les grans empreses de premsa i ràdio d'Espanya i la televisió de l'Estat. Per això, m'he vist obligat a dir, més d'una vegada, que sense disposar d'una televisió catalana i al servei de la llengua catalana, no existeix una autèntica autonomia; com he dit també que el fet de que avui,

set anys després de la desaparició del règim franquista, encara la Catalunya autònoma no disposi d'un canal propi de televisió, és, objectivament, un atemptat gravíssim que es comet contra la llengua i la cultura de Catalunya. Un fet, també contrari a l'esperit i àdhuc a la lletra de la vigent Constitució, car en aquesta, en el seu article tercer, declara que les diverses llengües que es parlen en el territori de l'Estat, són patrimoni comú i que, per tant, han de ser objecte d'especial protecció. I és evident que no existeix aquesta protecció quan no es posa al servei d'aquesta llengua un tercer canal de televisió. Això, al marge de la concessió del tercer canal que, per precepte estatuari, l'Estat ha de concedir a la Catalunya autònoma, com s'obliga a concedir-lo a altres Comunitats Autònomes que no tenen idioma propi, per exemple, Andalusia.

Avui, doncs, la situació de la llengua catalana a la Catalunya autònoma i en aquest Estat que es proclama autonòmic, és molt greu. No ens enganyem. Certament que ha millorat en alguns aspectes, des de la desaparició de la dictadura i amb el règim autonòmic. Certament que les institucions autonòmiques catalanes, en alguns camps, fan una tasca important. Però, aquella millora i aquesta tasca no són suficients per assegurar la continuïtat del nostre idioma. Pesimista, doncs? No, simplement realista i lúcida. I, alhora, plenament conscient que, si volem, els catalans som capaços de salvar la continuïtat del nostre idioma. Però, també convençut que per aconseguir-ho ens caldrà rectificar molts de comportaments i fer un extraordinari i, alhora, intel·ligent esforç. Antoni Rovira i Virgili, un dia va escriure uns mots que cal recordar: en certs moments de la vida dels pobles, comportar-se normalment equival a arrupir-se dintre la caixa de morts. Avui, en la qüestió del nostre idioma, ens trobem davant d'un d'aquests moments. Cal fer, doncs, aquell esforç i cal fer-ho amb esperança.

CARTA OBERTA A L'AJUNTAMENT DE CASSÀ DE LA SELVA

En la recta final del seu mandat, l'Associació de Veïns de Cassà es dirigeix a Vts. per demanar informació i clarificació d'uns temes que considerem de vital importància per al futur polític, social i econòmic del nostre poble. Si bé la trajectòria d'aquest Ajuntament ha estat precària, esperem que al final pugui donar un camí vàlid per a la futura Administració Local. Per tant, tenint en compte la responsabilitat de cara al futur de tots, ens dirigim una vegada més a Vostès, sense ànim de polèmica, però sí d'efectivitat, esperant ésser escoltats, amb un intent més d'apropar l'Administració i el Poble.

CONFLICTE AJUNTAMENT-METGES

L'habitual postura de l'Ajuntament de rebutjar el diàleg enfront dels problemes que moltes vegades ell mateix provoca, la situació sanitària i del Dispensari n'és un fet molt clar, ha abocat en una situació realment polèmica, en no haver-se celebrat la reunió concertada el seu dia, entre l'Ajuntament i els metges, fita principal, creiem, per arribar a un acord. Per què no s'ha celebrat la reunió convenida a l'Hospital? Qui pagarà les despeses de manteniment de l'Ambulatori Municipal?

POLIESPORTIU

La promesa feta per la primera autoritat a l'Associació de Veïns de què el futur poliesportiu de Cassà seria i funcionaria sempre que fos regit per un Patronat a nivell d'Ajuntament i Entitats, queda molt lluny. No fem cap oposició a la seva realització, salvant el possible ordre de prioritats que tindria d'existir i que no es té en compte. Considerant que l'aportació de fons públics és de l'ordre dels 40.000.000 de ptes. per a la seva construcció, demanem a l'Ajuntament convoqui totes les Entitats del poble a fi de poder assolir les garanties suficients per a què les associacions locals tinguin un dret reconegut en disfrutar del Pavelló.

COMPTE MUNICIPALS

Creiem hauria estat oportú per part del Consistori de presentar abans de finalitzar l'any, tal com ens havien comentat, de presentar un estat general de comptes al poble. L'únic i l'últim que es va presentar (març del 82) no va ser massa afortunat, no essent prou clarificador de la hisenda local. Sense ànim de ferir susceptibilitats, demanem es faci públic l'estat de comptes corresponents als quatre anys de govern, sobre els Pressupostos Ordinaris i Extraordinaris, així com els Crèdits demanats i obtinguts.

HOSPITAL MUNICIPAL

Si bé s'ha aconseguit crear un Consell rector per al nostre Hospital Municipal, amb els seus corresponents Estatuts, com un centre amb capacitat d'autogovern, no podem dir el mateix de la seva efectivitat.

El mes de novembre passat s'aprovà un estat de comptes on els números no quadren, impossibilitat una gestió de cara al poble, clara i digne, com correspon a un Centre Benèfic i Municipal. Fem palesa la nostra disconformitat envers el tema esmentat amb carta dirigida a la Sra. Alcalde també Presidenta del Consell General de l'Hospital de Cassà de la Selva.

Sra. Alcalde i Presidenta del Consell General de l'Hospital Municipal de Cassà de la Selva

ELS COMPTE DE L'HOSPITAL DE CASSÀ

Quan va ésser constituït el Consell General de l'Hospital Municipal, on la Junta de l'Associació de Veïns, en la persona del seu President, va ser convocada per a ser membre de l'esmentat Consell General, com Entitat representativa del poble, vam considerar en acceptar-ho, més que un honor una responsabilitat sobre la tasca que en l'Hospital podríem portar a terme, pensant el molt que podríem lograr amb una gestió eficaç.

Aquesta responsabilitat que eludin, fita de toda actitud, si es vol fer un treball de cara el bé comú, de cara els nostres vells i malalts que resideixen en el nostre Hospital, en certs moments obliga, i creiem que un càrrec públic ho exigeix, a l'aclariment d'una situació que l'A. V. de cap manera se'n pot fer solidària, ja que creiem que l'Hospital en ser de tots, la seva gestió ha d'ésser transparent i clara. Si no és així i no s'hi està d'acord, queden dues opcions, una d'elles, la més fàcil, és dimitir i deixar les coses com estan. L'altra postura la més complicada, creiem, però que emana d'aquella responsabilitat que vam assumir el seu dia, és la d'obrir portes i finestres, però des de dins mateix, sense renunciar a cap dret ni a cap deure, tan com a representants del Consell General de l'Hospital, com a membres legals de la Junta de l'Associació de Veïns de Cassà, i com a veïns-contribuents del poble.

En la sessió extraordinària del Consell General de l'Hospital Municipal del proppassat dia 30 de novembre, amb l'absència del Sr. Administrador de l'Institució, s'aprovà per vuit vots a favor i un en contra, l'estat de comptes de l'any 1982, que, en paraules del Sr. Interventor que consten en Acta, reflexant la confusió econòmica del Centre, fa constar que "...ha tratado de efectuar un estado de gastos e ingresos, o acta de arqueo, para saber la situación económica de la Fundación, cosa que por diversas causas le ha sido imposible hasta el día de la fecha..." I s'aprovà l'acta.

Davant l'absència del Sr. Administrador, la Sra. Presidenta del Consell fa constar en Acta que "Propone que se celebre un Consell antes de fin de año, y pedir al Sr. Administrador que en dicho Consell explique la diferencia de más de 67.096' ptas. que resulta de la existencia dada al confeccionar el Presupuesto Ordinario de 1982".

És lamentable, però hem esperat acabar l'any, i el Consell no s'ha convocat.

Davant aquesta situació, provocada diem-ne, per una manca de costum per donar alhora una informació puntual i clara, de sobte se'ns acudeixen unes preguntes que s'han fet en el Consell i que creiem una necessitat la seva divulgació.

Quants milions de pessetes té l'Hospital Municipal en dipòsits?

Per què es tenen immobilitzats tants milions (3, 4, 5 milions), quan convenen millores en el Centre?

Qui es responsabilitza dels diners que paguen els inter-

(Passa a la plana següent)

L'Associació de Veïns està preparant una campanya per protestar de la situació mundial en què ens trobem. Adelantem al Soci, mitjançant "El Brollador", l'escrit que pensem enviar a tota la premsa comarcal, nacional i estrangera.

Si voleu col·laborar, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

CRIT D'ESPERANÇA

Davant la tramenda situació mundial on la desil·lusió, la injustícia i el salvatgisme ofusquen cada dia més el cor i la ment dels homes, necessitem fer un crit per desentumir el nostre cervell, que ja no li queda poder de reacció, davant les situacions inhumanes que es produeixen en el nostre entorn; estem perdent l'humor, el somriure, la sensibilitat. On anem?

Som una colla de dones i homes que integrem l'Associació de Veïns d'un poble petit, Cassà de la Selva, situat a la comarca del Gironès, que ens fan fàstic les bombes atòmiques, els missils, les bombes bacteriològiques, com també el sentir-ne a parlar, com de qui disfruta parlant-ne. Tenim por de què un dia el nostre estimat poble pugui desaparèixer, com pot desaparèixer el teu i milers com el teu —amic lector—, i com el nostre, tota la vida d'un poble.

Volem doncs llençar una protesta amb llenguatge senzill dirigit a tots els governants que es dediquen a "jugar" a la guerra, proposant una campanya solidària a tot ciutadà del món, que desitgi la Pau i que despreïï la guerra.

Com dèiem, el nostre poble és petit, amb uns entorns meravellosos, que poc a poc es van degradant; ja queden pocs ocells, vindrà la primavera i no podrem gaudir del variat i preciós colorit de les papallones; en els rius no hi poden viure els peixos, sinó les rates; molts dies els fums ens priven de veure el sol; que tenim fills sense il·lusió ni somriure en els llavis i amb poques perspectives de recuperar-les; pares de família que han perdut allò tan sagrat, l'única riquesa dels pobres: el treball.

Trist panorama provocat —creiem— per l'ambició, follia i ceguera moral d'un grup reduït d'homes que pretenen destruir el què és de tots: el món. Que pretenen fer desaparèixer l'humanitat. Que solament parlen de bombes i destrucció i dels indecents pressupostos per aconseguir-ho, quan tants infants es moren de gana. Quina vergonya!

Qui sou vosaltres que així parreu i així obreu?

Quin dret hi teniu sobre les nostres vides?

Quins cervells retorçits, provocant la crisi econòmica, l'atur i la desil·lusió, per mentalitzar-nos lentament que la guerra, la vostra guerra, és l'única solució? NO!! Les guerres no són pas necessàries, almenys per als pobles, si no que són els interessos d'un petit grup que ja deuran tenir el refugi a punt.

Unim-nos tots, Ciutadans del Món, i fem la "guerra", la nostra lluita, fem una protesta dura però correcta, silenciosa però multitudinària, per poder arribar a sensibilitzar —que creiem és possible—, els sentiments d'uns homes que tancats en la seva gàbia daurada, han oblidat, tanmateix, que exis-

teix un entorn, una vida, que és de tots i que no estem disposats a perdre. Que la nostra protesta sigui un cant a la vida, a l'amor, al treball.

Proposem:

Invadir totes les Cancelleries Europees i en particular totes les Embaixades Americanes i Russes, a Europa; com també les organitzacions internacionals, l'ONU, l'OTAN, el Pacte de Varsòvia, de milers de milions de postals, de posters, de fotografies procedents de tots els racons del món, que reflectin el meravellós que són els nostres pobles, els nostres entorns, amb els paisatges, els nostres rius, amb prats verds i muntanyes frondoses, de nens i nenes que juguen i riuen, de vellets que busquen el sol i que desitgen morir en pau, un gat, un gos, un cavall, una flor, una fruita, en fi, qualsevol expressió de vida, d'il·lusió i d'esperança serà vàlida per organitzar aquest "Referèndum Universal" per evitar el que sembla inevitable, la destrucció de la humanitat.

Lancem un crit i fem-lo arribar a on calgui, dient que "El món és nostre", que sàpiguen que "Els nostres fills volen riure i somriure", que "Volem la Pau i no la guerra", que "Creiem en les persones, no en les robots", que "Creiem en els governs senzills, intel·ligents i humans", que "Creiem en l'HOME".

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE CASSÀ "LA UNIÓ"

Plaça de Sant Pere, 4

Cassà de la Selva (Girona-Espanya)

ELS COMPTES DE L'HOSPITAL DE CASSÀ

(Ve de la plana anterior)

nats (unes 300.000 ptes. al mes), dipositats en el mateix Hospital?

Per què s'augmenta la quota als vells, quan hi ha un superàvit de més de 900.000 ptes.?

Fem aquestes preguntes, com en podríem fer-ne d'altres, i pot semblar absurd fer-les si tenim en compte que l'Associació de Veïns és dintre el Consell, però és que allà dins no hi ha respostes.

Per tot això, ens dirigim a la Sra. Alcalde i Consellers Municipals, que al mateix temps són Presidenta i vocals del Consell General de l'Hospital Municipal de Cassà, promotors de la Fundació i dels seus Estatuts, facin ús de la seva autoritat, o com Alcalde i Regidors, o com Presidenta i vocals. Els dos càrrecs obliguen, senyors.

En conseqüència, la Junta de l'Associació de Veïns exigeix la immediata aclaració dels comptes aprovats per vuit membres del Consell General. Donar també una explicació de l'absència, a la reunió extraordinària del dia 30 de novembre, de la persona responsable del nostre Hospital. Com també els motius per no haver-se convocat la reunió aclaratòria dels comptes abans de finalitzar l'any 1982.

Cassà de la Selva, 12 de gener del 1983

ELECCIONS SINDICALS 1982 A CASSÀ DE LA SELVA

Segons les dades facilitades per l'IMAC, organisme oficial competent en aquesta matèria, les eleccions sindicals a la nostra vila ofereixen el següent resultat:

Central sindical	Percentatge del total de delegats
CSTC	65 per cent
CC OO	30 per cent
No afiliats	15 per cent
UGT	10 per cent

En el sector del suro, que és l'activitat industrial més important de la nostra vila, els resultats són els següents:

Central sindical	Percentatge del total de delegats
CSTC	82 per cent
CC OO	12 per cent
No afiliats	16 per cent
UGT	10 per cent

Aquests resultats molt alentadors per al nostre sindicat ens donen nous ànims per incidir amb més força, si cal, en aquesta tasca que portem dintre les fàbriques, i fora, en les taules de negociació, o als locals del Sindicat per aconseguir un millorament de les relacions laborals de manera que siguin realistes, obertes i sinceres, per fer possible que quan parlem empresaris i treballadors, posem sobre la taula els nostres interessos respectius i arribem a un acord sobre cada tema, sense interferències polítiques d'acords presos a alt nivell, que en la majoria dels casos contempnen interessos particularíssims de les organitzacions signants i que mai no veuran la llum pública.

Aquest reconeixement a la nostra feina, ens mou a fer una crida per fer reflexionar a tots aquells treballadors que a la seva empresa encara no han fet eleccions sindicals, per tal de què es decideixin, ja que els comitès i els delegats són els únics òrgans de representació legal dels treballadors en cas de qualsevol problema. I aprofitar per dir a aquells empresaris que es mostren reticents a celebrar eleccions a la seva empresa, que aquesta actitud posa en evidència per la seva part sentiments antidemocràtics amb tendències paternalistes i autoritàries que no fan sinó deteriorar cada dia més les relacions laborals, i entre les persones que en un moment determinat poden explotar d'una manera cega i apassionada, produint situacions desagradables i tal vegada danys irreparables, que es podien haver evitat amb una actitud oberta, facilitant l'elecció de representants dels treballadors, que faci possible un diàleg obert, desapassionat i realista, entre treballadors i empresaris que contribuiria, sens dubte, al millor funcionament de les empreses i revertiria en benefici de tots.

**CONFEDERACIÓ SINDICAL DELS
TREBALLADORS DE CATALUNYA
C.S.T.C.**

Cassà de la Selva, 23 de febrer del 1983

HOMENATGE ALS METGES

Si tenim en compte les paraules de l'eminent Doctor Puigvert, quan se li oferí una placa commemorativa en el seu poble natal, i tot rebutjant l'ofertament, més o menys digué: "que ell era un treballador com un altre, que el seu ofici era metge i que fent-lo tan bé com sabia, estava satisfet".

Seguint aquesta filosofia de l'esmentat personatge, passem a confeccionar una llista d'oficis per si es pensa seguir amb els merescuts homenatges després de les eleccions municipals:

Ferrer de tall, Ferrers i Carreters, Paletes, Educadors, Capellans, Tapers, Monges, Farmacèutics, etc... i especialment els que han fet, fan i seguiran fent desinteressadament una tasca per al poble com els: Historiadors, Directors d'Orfeons, Alcaldes, Directius d'Entitats, etc.

Benvinguda la iniciativa i que es continuï homenatjant tot cassanenc que s'ho mereixi i ho accepti.

IL·LUSIONISME A L'ESCOLA

El popular il·lusionista Xavier Sala, XEVI, ha iniciat una col·laboració amb els Serveis Territorials de Cultura i Ensenyament de Girona i la Diputació de Girona, per fer arribar LA MÀGIA A LES ESCOLES.

Es tracta de despertar en la mainada un interès per la màgia com a activitat creativa i al mateix temps divertida i suggerent. Està plantejada com una activitat escolar que inclou unes explicacions sobre la Història de la màgia i l'il·lusionisme, etc., i unes demostracions d'il·lusionisme; en Xevi també explica als nens alguns jocs de màgia, com es fan i com poden ells mateixos construir-los.

En principi aquesta activitat està prevista realitzar-la a les vint-i-dues escoles següents:

Banyoles (2 escoles), La Bisbal, Bescanó, Bordils, Calonge, Cassà de la Selva, Castell d'Aro, Celrà, Cornella de Terri, Maçanet de la Selva, Olot, Palafrugell, Sant Feliu de Guíxols (2 escoles), Sant Gregori, Sant Joan de Palamós, Sils, Verges, Vidreres, Vilobí d'Onyar.

Esperem que la mainada s'interessi i s'ho passi d'allò més bé, i que progressivament la màgia arribi a tots els nens de les nostres comarques.

**Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura**

Girona, febrer del 1983

OPINIÓ - EXIGÈNCIA

Tota opinió és respectable quan és fonamenta en l'evidència.

Així, doncs, tinc els meus dubtes de què totes les opinions siguin respectables.

N'hi ha de motivades per interessos interessats i personals que defugen de tota idea de col·lectivitat quan aquesta és evident.

Seria més raonable, a vegades, parlar de nines i ninots.

En una conversa, hom em preguntà si és que jo estava traumatitzat per haver estat educat, dins l'àmbit escolar, en la cultura castellana.

Evidentment que no. Però sí reconec que em faria més il·lusió aprendre, ara, a escriure el castellà i no el català.

La cultura castellana no ha permès que jo aprenguéss a valorar íntegrament la cultura catalana. Aquesta se m'ha amagat, se m'ha negat.

Es fonamental quan hom creix anant-se conscienciant de la pròpia identitat cultural, per així poder, amb el temps, adquirir una personalitat prou definida, prou sincera i prou convençuda. En definitiva, no haver de vacil·lar per desconèixer la realitat.

Desconec la nostra història en profunditat. Sé, però, que és considerablement diferent a la resta dels pobles de l'Estat.

Desconec el desenvolupament social i polític que hi ha hagut en el pas dels segles a Catalunya. Sé, però, que és prou diferent del què he après a l'escola.

Hi ha homes, i no pocs, de la nostra terra que foren d'un pes específic molt important en el resorgiment de la cultura europea. Jo, com tants d'altres, sense saber-ho. Ens han ensenyat altres coses, amagant-nos les que de per sí ens pertanyen.

De literatura catalana ben poc en sé.

Per tot això i molt més, entenc que Catalunya és un poble sotmès a un altre. I perquè és un poble sotmès hi ha l'esperit reivindicatiu del Nacionalisme Català.

Reivindicar, en aquest cas, no és més que demanar, exigir (demanar algú imperativament —alguna cosa— en virtut del seu dret), reclamar amb insistència quelcom propi, quelcom sostret, robat fraudulentment, quelcom negat.

Reivindicar és denunciar públicament.

Així, doncs, exigeixo que el dret a la reivindicació sigui comprès en la seva totalitat; reivindico, traduït a denúncia, la tossuda incomprensió del fet reivindicatiu català per part de sectors socials i partits polítics estatals obsessionats només en la "Unidad Española" quan aquesta, per no reconèixer una igualtat a nivell cultural, per no donar cabuda al respecte que mereix tot esdeveniment històric i folklòric, per negar la voluntat popular, és totalment fictícia, si més no moralment.

L'exigència del poble català conscient de la seva identitat pròpia i prou diferenciada, i és dolorosa aquesta distinció, és que la llengua i cultura catalanes no estiguin sotmeses a la llengua i cultura castellanes per ser aquestes majoritàries.

Els motius de la reivindicació del Nacionalisme Català

hi són, i creec que plenament justificats.

L'engany i el conformisme, el poder, les armes i el temps, poden acabar amb tot el tarannà d'un poble, amb tota una gran voluntat honesta, amb tota una manera de fer..., amb tota una exigència a la llibertat, exigència justificada, amb tot un allau cultural engrescador.

Tot l'exposat considero que és una realitat palpant, gens desfassada, com hi ha qui pensa, en la que tots, tots hi tenim a dir i a fer-ne una denúncia i reivindicació permanents.

CAL LA NORMALITZACIÓ ABSOLUTA EN L'ÚS DEL CATALÀ, ARA!

Qui nega que aquesta opinió-exigència sigui respectable? No es fonamenta en l'evidència d'una denúncia provocada per una injustícia que afecta a tota una col·lectivitat?

Jaume Valls

Pineda de Mar (Alt Maresme), 26 de febrer del 1983

LES ASSEMBLEES DE LES ENTITATS

El mes de desembre passat, amb una oportuna convocatòria de la Colla Excursionista tramesa a totes les Entitats del poble (18 assistents, i en faltaven tres), es va debatre, entre altres qüestions, la problemàtica en particular i de conjunt de les Entitats amb els seus associats.

Un dels problemes més greus, i en el qual tothom va estar d'acord, era la manca d'assistència a les Assemblees convocades per les diferents Associacions. Dóna la sensació que pagant la quota establerta, el soci ja ha complert el seu deure, renunciant així al dret que li correspon de participació i actuació, quan es convoca una Assemblea.

Si repasem les Juntes Directives de les diferents Entitats, comprovarem que fa molts anys que les responsabilitats cauen sempre sobre les mateixes persones i que no són pas joves precisament.

Si bé creiem que l'educació que s'imparteix no té en compte la formació de persones, preparant-les per una integració al món real que hauran de viure i convida, podem entendre fàcilment el difícil que és la integració de joventut en els grups que treballen perquè la vida cultural, recreativa i esportiva del poble no desapareixi. És llàstima, ja que creiem que en participar en la vida activa del poble, en participar de les seves inquietuds, en discutir els problemes en grup, és una bona escola on s'aprèn a dialogar, a conversar, encara que les opinions siguin oposades; això és bo. On es poden forjar els homes i dones del demà. On és, on va el jovent del poble?

Cassà, com tot poble que tindria i té d'anar endavant, té problemes d'ordre social, cultural, econòmic, que creiem necessari aportar, si és que no volem anar endarrera com fa molts anys estem fent. Són necessàries les Entitats, és necessari un recolzament del Municipi, però tot això no serà res sense la forma i decidida participació de tota la comunitat cassanenca.

No n'hi ha prou de les tertúlies de cafè, cal que després aquestes oposicions esdevinguin per aconseguir uns resultats eficaços.

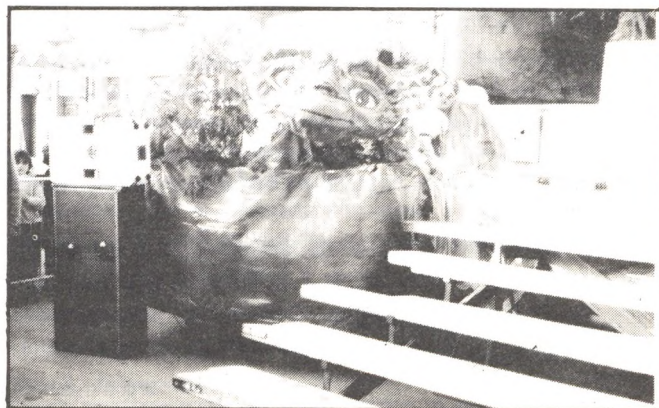
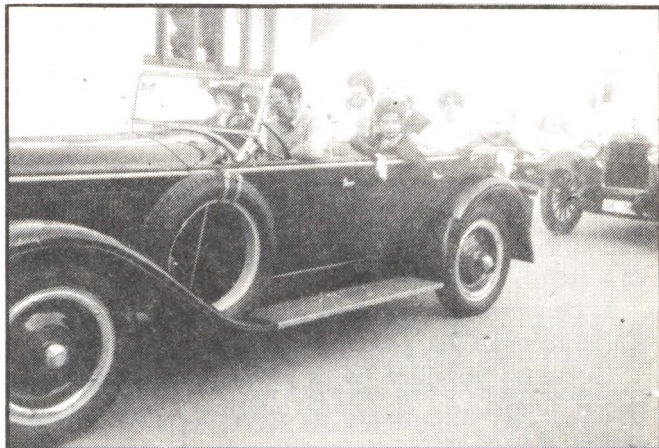
CARNESTOLTES

— AVC — 1983 —

Amb gran animació, bon temps i bona cara, ha passat el Carnestoltes per a Cassà. No podia fallar. Quan s'organitzen uns actes dirigits a tothom, perquè hi participi tothom i més si són de caire popular, per tant econòmics i divertits, solament cal que no glaci ni nevi per aconseguir un èxit total.

Així ha succeït en tots els actes organitzats en el Carnestoltes 83, un programa atapeït d'actes dedicats a la mainada en particular, acompanyats per molta gent gran que també ha gaudit de la festa.

Han estat 75 litres de llet, 15 quilos de xocolata i 400 Bimbollos, els que ens hem crosplit en la xocolatada del disabte al matí amb una participació total de més de 800 persones. Els pallassos van ser molt divertits.

La cercavila de la tarda acompanyats pel grup L'Espatec, fabulós, la carrossa de l'E.T. feta per la mateixa Associació de Veïns, cotxes antics, la presència del Sr. Ramiro, els Bar-rufets, més de 250 disfresses infantils amb l'acompanyament de pares, mares i avis; una festa inolvidable, regals per

a tothom, paperets, serpentines, 50 quilos de caramels, i un Jurat classificador de les disfresses digne de tot elogi, per la seva voluntat, paciència i resistència al fred. Molt agraiats.

L'endemà, diumenge, va despuntar amb un sol radiant, poc fred i sense boira, com si el temps ens volgués compensar de les males jugades que ens tenia acostumats els anys anteriors. Per 150 pessetes es va esmorzar: torrades, sardines, grana de capellà o de músic, i els tranginyols de vi corresponents; per als afeccionats a contemplar els forçuts

de les rodalies pogueren fruit amb l'estirada de corda que per cert foren la "Colla Cassà" els qui s'emportaren el primer premi: un trofeu, un porc petit i una caixa de xampany (un altre any també hi haurà espinacs), i els admiradors de la nostra dansa van poder puntejar al so de la Principal de Cassà sis sardanes, mentre algun retrassat o més ganut encara saborejava la rica i fresca sardina; al mateix temps les colles especialitzades en fer l'arròs ja anaven remenant el sofregit esperant el veredict del gran cuiner local, el Sr. Manel, qui no va dubtar en definir-se per l'arròs de "la colla d'en Mías".

Un bon arròs, quatre xurros, i tornem a ballar sardanes. En una tarda quieta sense vent, amb un càlid sol tardoral, l'orquestra va començar a afinar el flaviol i la tenora, mentre en Serra afinava les cordes del contrabaix. Som-hi! deien els veïns del Remei, que van donar un tomb a la pineda d'en Jep Xai, recordant el divertit Aplec del Remei; que bo seria tornar-lo a reviu!

Haguéssiu vist la mainada trencant les olles i collint els caramels, com si juguessin a rugby! Amb tot això es va fer tard, eren ja quarts de set, i com sempre i els mateixos, vam recollir els trastoquets i cap a casa convençuts una vegada més i repetin que tornant a les festes populars tornarem a sentir-nos més humans i més units.

Guanyadors del Concurs de Disfresses Infantils

Fins a 5 anys:

- Nens: 1.er, Jordi Aguado
2.^{on}, Xavier Forroy
- Nenes: 1.ª, Anna Menció
2.ª, Lídia Roca
- Grup: 1.er, Poaté Negre
2.^{on}, Nivre- Bosch-Vilanova

De 6 a 10 anys:

- Nens: 1.er, Sergi Baulida
2.^{on}, Eduard Dabau
- Nenes: 1.ª, Dèlia Hereu
2.ª, Sandra Moré
- Grup: 1.er, Rich-Maymí

De 10 a 15 anys:

- Nens: 1.er, Jesús Mestres
2.^{on}, Josep Carmona
- Nenes: 1.ª, Maria Negre
2.ª, Anna Pelegrina
- Grup: 1.er, Isabel Cortada - Isabel Pascual
2.^{on}, Lluís Carbonell - Jordi Menció

Classificació de l'Estirada de Corda

- 1.er - Colla Cassà.
2.^{on} - Colla 2.000
3.er - Colla Navatencs.
4.^{art} - Colla Llagostera
5.^è - Colla Pallaringues (Ràdio Saturn).
6.^è - Colla Riaralls.

Guanyadors del Concurs d'Arrossada

- 1.er - Colla Mías.
2.^{on} - Colla Teixidor
3.er - Colla Baulida.
4.^{art} - Colla Associació

Agraïm els Trofeus cedits i la col.laboració a: Supermercat Valvi, Comestibles Moré, Carnisseria Lloveras, Carnisseria M.ª Rosa, Comestibles Joan Baulida, Comestibles Carme Vegas, Comestibles Turon, Ràdio Saturn, Llenyes Jaume Lloveras, Mas Jep Xai, Mas Moliné (Josep Bou), Escoles Nacionals, Transports Jaume Vilà, Embalatges Industrials (Josep M.ª Casanova), Ajuntament de Cassà, Bar Font, Gener-Casadevall, S.A., Sport Moto, Bosch-Tort, Auto-escola Sant Jordi, Lampisteria Jordi Frigola, Xapisteria Rabassedas, Gràfiques Duch, Armeria Cassà, Motos Juanola, Xocolates Torras, "Bimbo", Pastisseria Néctar, Josep M.ª Bregante, Dandi Ramiro.

LES PARETS PARLEN

Em sembla que fou l'esclat del maig del 68 a París que donà per primera vegada —no ens remuntarem pas fins a les runes de Pompeia!, després de tot, com diu Joan Brossa "això no és Atenes"— que donà carta de prestigi als guixots o guixades anònimes de les parets. Nosaltres, de petits, en dèiem, al poble, guixots o guixades i ara en diuen pintades —més referit a les de tipus polític— i sol reservar-se el nom de "graffiti" per l'ús de l'esnobisme internacionalista.

Passada la gresca del maig 68, van recollir-se en llibres —alguns de paper de qualitat, relligats i amb fotografies pretencioses —col·leccions no pas exclusivament marginals ("underground" per l'ús anterior) les mostres més escaients d'aquella presa del poder per la imaginació. Algunes frases o eslògans han quedat encastats al llenguatge de tota una generació i han esdevingut llocs comuns o crits de guerra de tot de moviments posteriors, des dels verds (llegeixis ecologistes) fins als de color morat o rosa (o sigui discriminats sexuals). Recordem-ne dos més o menys d'aquests tipus. Un de vell: "Alceu les llambordes del carrer i descobrireu platges i jardins". I un de nou, la nadala d'aquest any d'un grup de feministes: "Què té d'extraordinari el Nadal? Que neix un home que diu que és Déu! Tots els homes es pensen que ho són". Recordem que les feministes ja han popularitzat aquell que ja sap tothom: "Si els homes parissin, l'avortament seria un sagrament". És clar que ja els del maig 68 recomenaven: "Sigueu realistes: demaneu l'impossible!".

El fet de la nadala d'enguany va bé per a exemplificar el pas que va de la paret a la lletra impresa. Del 68 ençà els "graffiti" s'han ennoblit. Ja sé que encara hi ha parets amb grafismes irreproduïbles, però no cal patir: els queda poc temps. Fins i tot els més grollers acaben per sortir a la llum. Fa poc una revista política publicava la pintada feta a Madrid per les Joventuts Anarquistes, que deia: "No us fieu de Déu, que el general Franco és al cel".

A Nova Iork —i a quin altre lloc podia succeir si no?— el fenomen ha arribat al límit de la resuperació total. Els qui hagin viatjat en el metro de la ciutat dels gratacels s'hauran fet creus de la brutícia integral de portes, finestres, seients, vagons i fins i tot rodes: és un univers ple de "graffiti" de totes menes, estils i colors. I en certes zones de la ciutat, tres quarts del mateix. Edificis sencers, panys de parets immensos, murs i portes.

I bé, arribat al punt que ja no quedava als artistes del carrer ni un pam de net, resulta que venen les galeries d'art més prestigioses i les revistes d'art més luxoses i els crítics d'art més seriosos, i tota la pesca, i obren les portes, les pàgines, les crítiques i els talonaris i els comptes corrents als qui fins fa poc eren considerats uns vàndals, uns pòtols, uns salvatges, uns perdolaris, uns cap verds d'una incultura i incivilitat totals.

Els primers noms d'aquest nou art? Dondi, Samo, Futura 2000, Fab 5 Fred (el número 5 del nom artístic fa referència a la línia de metre on va començar a donar a conèixer les seves "obres")... etcètera.

A Alemanya la Documenta 7, a Ginebra la galeria Bonnier, a Nova Iork la sala The New Museum entre moltes altres, han exposat obres d'aquests artistes de les cantonades i els racons foscos. Ara que ha començat la campanya de netja de carrers i metres, qui vulgui llegir o contemplar "graffiti" haurà de pagar deu mil dòlars per un Jean Michel Pas-

quiat (abans dit Samo, en els seus temps subterranis) o quinze mil per un Keith Haring que abans, quan prenia el metre, no li feia ni fred ni calor, suposant que els clients d'aquesta mena hi hagin pujat mai. És el que en diuen "street art", art del carrer. Ja al 1974 el novel·lista Norman Mailer expressava la seva confiança en el futur d'aquest nou mitjà d'expressió artística en el llibre titulat "La fe de les pintades". Ara, un llibre del crític Graig Castleman estudia tots els ets i uts d'aquesta forma d'art i explica el qui, el quan, el com i el perquè.

I per què no? em pregunto jo. L'art del carrer no és res violent. Val més una pintada que un atracament. Valen més carrers bruts però segurs que nets i perillosos. Si els joves no poden desfogar-se ni en espais verds inexistent ni en un treball que són i som incapaços de trobar o inventar-los, per perquè hem d'arrufar el nas quan ens toquem al lloc més impensat (i sorprenent, és clar!, aquí rau la gràcia), amb la ràbia de viure i la desesperació convertides en un crit de guix a la paret. Res més innocent que aquesta transformació de la impotència en poesia. Exemples: "Estimo la vida, però ella no em correspon". Un altre, trobat a Barcelona: "Què fa la societat de consum per mi si només consumir-me d'un cap de dia a l'altre?" O aquest altre, descobert em diuen, a l'estació d'una capital de comarca, pessimista i desesperat com pocs: "Fa dinou anys que truco a la porta de la vida i encara no m'ha respost ningú".

Però no ens posem tristos. Un grup de "graffitistes" australià diu que "l'humor és l'arma més eficaç". Dos exemples de protesta amb somriure, el primer recollit de les parets d'una Universitat (australiana, és clar!): "Universitat: torna'm el cervell" I el segon d'un curt de butxaca i llarg de sentit de l'humor que diu: "L'economia és la policia secreta dels meus desigs".

La reacció, (i la paraula em porta a la memòria el munt de pintades portugueses de la revolució dels clavells, tot Portugal era una pintada, i una d'elles deia "Acció, acció, per aturar la reacció", i fem notar també, de passada la desaparició gairebé total de les pintades polítiques tant al nostre país com a Portugal), la reacció, positiva o negativa, que suposa aquesta mena d'escrits enfront l'aclapament dels *media* actuals, la trobem en l'afirmació d'un altre grup francès d'acció instantània (una mena d'indis metropolitans, sigui dit sense cap connotació política i només per la suggestivitat dels noms) que explica: "La comunicació no és —no ha de ser— un carrer a direcció única i obligatòria. Volem dir la nostra. ¿Per quins set sous hauríem de deixar que la televisió, la publicitat, els diaris... etcètera, tinguessin sempre el dret a dir la darrera paraula?" I en aquest sentit han començat una campanya que destrueix amb acidesa els orípells de certes patums comunicatives. Dos exemples que podeu aplicar en el sentit que més us plagui. Contra un rètol turístic que proposa: "Visita Rússia" (Podeu canviar URSS per Estats Units), ells han afegit: "Abans que Rússia ens visiti a nosaltres". I contra l'equip de futbol de la vostra furi-búndia particular, podeu dir: "Si els porcs volessin, l'estadi TAL seria el segon aeroport del món" (o de la ciutat TAL, a gust del consumidor).

Somriem, doncs, en contemplar com parlen els nostres murs. Les parets parlen; escoltem-les. Fa poc, l'escriptor Andreu Satorra de Reus, encapçalava la novel·la guanyadora

(Passa a la plana següent)

PARTICIPAR, UN VERB EN CRISI

Amb la constitució del nou Ple el passat dia 23 de novembre, va quedar culminat el procés electoral que ha portat a la nostra Cambra nous homes i renovats òrgans de govern. Potser sigui hora, ara, d'elaborar unes reflexions a l'entorn d'aquesta gestació, per tal de treure'n uns allionaments profitosos i tal vegada necessaris.

Ens sembla que l'eix de l'anàlisi l'hauria de constituir el grau de participació aconseguit, certament migrat, encara que previst i per tant gens sorprenent. I la pregunta flueix tot seguit, amb obvietat i insistència: Què es podria fer per assegurar, en properes ocasions, una capacitat de convocatòria més important i convincent? Què es podria fer perquè, en el futur, els dirigents de la Cambra es sentissin recolzats per un col·lectiu remarkable que després d'haver-los elegit els compromet i exigeix?

A part de suggerir la simplificació dels mecanismes certament massa complicats del procediment selectiu, i tenint en compte que això sol no ofereix solució suficient, ens fa l'efecte que l'adob que tots voldríem hauria de venir per tres camins diferents i naturals: la via de la pròpia Cambra, la dels electors i la de l'Administració. Ens explicarem.

No hi ha dubte que el prestigi de les Cambres ha d'ésser l'agent més poderós d'atracció de vocacions col·laboradores. Les empreses han de veure que val la pena d'acudir a la palestra cameral a dedicar hores i esforços. Per això cal que les Cambres no trobin la satisfacció del seu comès en la mera execució d'uns serveis de tràmit, obligats i escassament imaginatius, sinó que, conscients de la necessitat d'adaptar-se als temps canviants i a les seves exigències, han de mostrar-se com a

genuïnes institucions representatives dels globals interessos econòmics, com a palanques del desenvolupament mercantil i com a entitats públiques de la màxima projecció social. Les Cambres, en una paraula, han de fer-se dignes del protagonisme que volen adquirir i de l'espai que han de cobrir, i no han de viure de la interpretació esquifida i temorenca d'una reglamentació superada pel temps i per les circumstàncies, per bé que ben significativa si recordem que data del 1911.

El segon camí de superació ha de raure en els propis electors, és a dir en els homes del comerç i la indústria. No descobrim cap secret si diem que no és precisament el nostre un país solidari. Per aquest motiu escasseja el sentit associacionista i manquen sovint líders capaços d'excitar-lo tot treballant pel proïsme. Només la política gaudeix a estones de vocacions específiques decidides i és només en els últims temps, tatuats per les vicissituds històriques que tots coneixem, quan ha exercit un poder de fascinació suficient per a provocar l'afecció participativa. Aquest caràcter individualista es fa més ostensible com més ens acostem a sectors de la societat que, almenys teòricament, tenen enfocats llurs problemes de vida. L'aïllament —en aquest cas l'aïllament de l'empresa— arriba a cotes insospitades, doncs àdhuc es manifesta vers tot el que sigui curiositat i interès informatiu. Sota aquest signe de despreocupació no és estrany que les Cambres siguin, com ja s'ha dit, les grans desconegudes. L'experiència ens diu que fóra un error i alhora una injustícia atribuir totes les frustracions a la institució i deixar nets de culpa els empresaris, tan inclinats a la reivindicació i al plany individuals, i tanmateix tan poc donats a confiar els problemes a les accions solvents dels col·lectius investits d'autenticitat representativa. Mentre no es generi en la base una mínima voluntat participativa, serà dubtosa la concurrència en uns comicis com els que acabem de celebrar.

Recau, finalment, sobre l'Administració el tercer potencial —tal volta el més decisiu— d'enaltiment de les Cambres. Fins que no s'assoleixi la suavització del règim de tutela i de jerarquia que en l'actualitat existeix (un règim certament heretat a Catalunya per la Generalitat, que l'aplica intel·ligentment) cal que les Cambres vegin enfortit llur caràcter de Cossos Consultius de l'Administració Pública i, per tant, quedi consolidada l'obligatorietat d'ésser escoltades pel que fa a tots els afers de llur competència, pràctica reglamentària, tot cal dir-ho, que no ha pas estat fins ara una constant en exercici.

Hauríem d'afegir que les Cambres haurien de tenir un rol d'excepció en la funció, gairebé inèdita entre nosaltres, de la participació en la gestió de l'empresa pública (llegeixi's transports, centres de distribució, formació professional, nuclis portuaris, etc.). Molts ignoren —per tornar a l'exemple francès— que tots els aeroports del país veí, llevat dels d'Orly i le Bourget, estan dirigits per les Cambres i que aquestes regenten, entre altres institucions, 56 ports, 64 zones industrials i 17 Escoles Superiors de Comerç.

L'administració, doncs, per no mostrar-se tentacular i per engrandir l'espai vital de les nostres Corporacions, hauria de donar nous passos amb criteris de magnanimitat. Això contribuiria fins un grau incalculable a proporcionar a les Cambres una imatge pública capaç de suscitar l'atracció de tantes voluntats empresarials que avui es troben distretes i desvinculades.

(Butlletí Cambra de Comerç de Girona - Desembre 1982)

LES PARETS PARLEN

(ve de la plana anterior)

del premi Joaquim Ruyra d'aquest any amb un "graffiti" recollit a una gran ciutat i que jo trobo corprenedor. L'autor era un noi de pocs anys. Deia: "He pintant el meu nom a la porta del vagó del metro de la línia 5. Quan els diumenges m'aburreixo i estic sol, baixo a l'estació i sec a un banc, esperant hores i hores fins que passa el meu nom".

Quina autoritat política o moral pot restar sorda a aquesta crida a la solidaritat? Sabem escoltar els crits que calen o escoltem i llegim només els que ens convenen? Qui pot ofendre's de la poca traça i fins i tot, a vegades, de la brutalitat amb què s'expressen els qui han tingut la boca tapada o reprimida anys i més anys? O potser hem oblidat allò que deia el filòsof, que l'encarnació del futur de l'home sempre ha estat la imaginació?

I posem en quarentena, és clar, aquesta recuperació de les gal·leries i del món de l'art instal·lat. Els mateixos autors es queixen, malgrat els elogis dels crítics que els comparen en qualitat en representar l'oposició als minimalistes i en equiparar-los als neo-expressionistes. Crash, de 24 anys, un dels artistes més vells del grup, diu que troba a faltar el perill de saber que la policia el pot enxarpar o li manca l'ambient dels corredors sòrdids i la foscor dels corredors del metro, per expressar-se correctament. No oblidem tampoc un dels "graffiti" més esperançadors que s'han repetit en milers de parets de tot el món, aquell que assegura: "Les millors coses de la vida, la vida mateixa, són gratuïtes". Amén.

Emili Teixidor

I tú, d'on ets?

"D'on ets, tu?". "Jo? De Figueres. I tu, d'on ets?". "De Barcelona". "Ah! Una desgràcia com una altra, no t'hi capfiquis". Molts dels qui fa quinze o vint anys fèiem aquesta broma, ara hem de dir sovint que també som de Barcelona. Després podrem aclarir en tot cas al nostre interlocutor que de fet no hi hem nascut. Que som fills de Figueres, de Vic, de Balaguer, de Santa Coloma de Queralt o de Tremp. Però al cap i a la fi ens estem a Barcelona i sovint ens hi hem casat i hi hem tingut fills. Duem la B a la matrícula del cotxe i hi votem quan hi ha eleccions. Ja se sap: "és barceloní tot aquell qui viu i treballa a Barcelona".

Barcelona. Quan anàvem d'excursió, als quinze anys, escarníem, sovint sense gaire discreció, els "xavas". Sobretot els de sis-cents, però també els de xiruques i motxilla. Ens fumfem de les seves "as" obertes i al primer que deia "oi" ja li penjàvem allò de l' "arrò amb cuni". Ara a casa sóc l'únic que no dic "oi" i no per res, sinó que no forma part dels meus hàbits lingüístics. En canvi el trobo bonic i natural en la boca de molts barcelonins. Entre el català "xava", el català finolis i el català tímid i càlid dels immigrants, encara es manté un català barceloní de tota la vida que fa servir l'oi amb un deix d'allò més natural i seductor. Amb tot, als meus fills algú encara els diu de tant en tant allò que als empordanesos ens agrada tan poc, que parlen com de Girona.

Amb permís dels de Palafrugell, que és la vila on he palpat més viu un cert comarcalisme anti-"xava", més que no pas antibarceloní, vull creure, amb el seu permís, doncs, diré que tot plegat és "pecata minuta". No sé pas, francament, si algun expert en psicologia social s'ha aturat a analitzar mai aquests fenòmens de rivalitat locals. Jo no en tinc pas notícia i us asseguro que és una llàstima.

Aquelles alegories històriques com la trilogia empordanesa del "Castelló, vila major", "Peralada, vila honrada" i "Torroella, vila vella" amb què es definien tradicionalment les ciutats i pobles han estat substituïdes amb el turisme per eslogans moderns com "Figueres, cor de l'Empordà", "Manresa, cor de Catalunya" o "L'amor es cita a Platja d'Aro", alguns d'allò més evident i d'altres d'allò més pretençiosos. Però entremig segueixen vius, encara que no se'n facin enganxantines pels cotxes, aquells més sorneguers de "Sabadell, mala pell", "Terrassa, mala raça", "Olot al pot", "a Mataró, caps grossos" o "Sant Pol, quina hora és?". A Torelló i a Sant Feliu de Pallerols són "pescallunes" i etcètera, etcètera. Les rivalitats locals, però, desapareixen sempre davant "l'enemic comú", els "xavas" de Barcelona, encara que el capdavant ningú no es pot estar de reconèixer que "Barcelona és bona si la bossa sona, però tant si sona com si no sona, Barcelona és bona". Si més no per unir-se després tots plegats contra Madrid, ara ja sense concessions.

Amb tot, insisteixo que tot plegat és "pecata minuta", vaja, la salsa de la vida, un brou d'antagonismes col·lectius primaris i generalment cordials, del que de totes maneres un bon estudi de psicologia social suposo que ens en podria donar una interpretació d'allò més interessant i suggestiva. Aquesta mena de manifestacions de les rivalitats locals, producte d'altra banda, d'èpoques en que la gent sortia molt menys de casa que no pas ara, són al capdavant fenò-

mens generals a totes les societats i que a cada país prenen expressions específiques.

A Catalunya aquest fenomen es barreja sovint amb els greuges de l'identitat pendent. I ja no parlo ara de la identitat catalana, ni de si són o no prou idònies les formules polítiques assolides per a la seva recuperació. Vull dir les identitats comarcals. Al cap de set anys del final de la dictadura, de cinc dels restabliment de la Generalitat i de tres de l'Estatut, ja situats fins i tot a l'any 0 del "Canvi", la qüestió comarcal segueix no tan sols sense resoldre's sinó fins i tot gairebé sense haver-se abordat.

Al cap de mig segle de la divisió territorial del 1936, encara no s'han apagat els greuges de Banyoles, del Moianès, del Lluçanès, de la Segarra de Calaf o de la de Santa Coloma de Queralt, de no haver estat reconegudes com a comarques. L'equívoc rau en que aquelles trenta-vuit comarques no eren tan comarques històriques com administratives i així l'Empordà va ser dividit en dues, el Penedès en dues més, el Camp de Tarragona en tres i a les ciutats de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona se'ls varen fer comarques a mida, artificials.

És un problema pelut, de debó. Perquè el reconeixement de les identitats comarcals històriques és una aspiració paral·lela a la del reconeixement de la identitat històrica de Catalunya. I si a la Catalunya del 1936 ja va ser difícil de lligar-ho amb la funcionalitat administrativa que havia de presidir la divisió territorial, ja em direu si no ho serà molt més a la Catalunya d'ara. Ja va dir Vicens Vives que com a poble mestís, som un poble sentimental, què hi ferem.

Al capdavant, mirant serenament les coses, tots reconeixem que fem de Barcelona el boc expiatori d'una frustració comarcal. El centralisme de Barcelona és sempre el gran perill, però també sabem que sense Barcelona, Catalunya potser no hauria existit. I qui ha fet Barcelona sinó els comarcans? Els pagesos i els negociants de l'Edat Mitjana, els fadrísters i els industrials del segle passat, els treballadors i els professionals d'ahir i d'avui. Tots els que diuen "oi" tenen pares o avis de comarques. I ja els comencen a tenir també de Múrcia, d'Andalusia o d'Aragó.

Potser caldrà trobar una manera de reconèixer formalment les identitats comarcals històriques, encara que la nova divisió territorials hagi de tenir un sentit diferent. Hi ha una qüestió pendent que cal trencar, si més no per començar un altre capítol. Ni podem ser presoners del passat, ni hem de rebutjar-lo. Un equilibri ben difícil, però tanmateix just i necessari.

Jaume Guillament
Periodista i escriptor

FIGUERAS pintor

C/. del Molí, 44 - CASSÀ DE LA SELVA

CAMPANYA DE PROMOCIÓ DE LA FESTA DE L'ARBRE 1982-83

TRADICIONS I COSTUMS. ÒMNIMUM CULTURAL. c/. MONTCADA, 20 BARCELONA-3- TEL. 319.80.50

LA FESTA DE L'ARBRE VA CELEBRAR-SE A CASSÀ DE LA SELVA ELS PASSATS DIES 5 I 6 DE MARÇ, ALS BOSCOS DEL MAS TORRENT

La Festa de l'Arbre pot arribar fàcilment a les **escoles**. Són moltes les que programen excursions per a l'esbargiment dels seus alumnes, excursions que podrien aprofitar-se per a dedicar unes hores a plantar algun arbre. Un cop plantat, potser seria interessant donar una classe a l'aire lliure, al seu costat. Preveient la seva celebració amb una mica de temps podria fer-se, per exemple, que cada alumne plantés un pinyó en un pot, anés seguint el seu creixement durant un parell de mesos i finalment, el dia de l'excursió, el trasplantés. Els infants, però, poden aprendre fàcilment a tenir cura dels arbres si veuen com creixen entre les seves mans. Això no és, però, tot el que es pot fer a l'escola. Els mestres poden treballar-la des de molts altres punts de vista: llenguatge, ciències, dibuix, etc.

Celebrada per **grups ecologistes**, la Festa de l'Arbre pot arribar al seu punt més reivindicatiu, servint de toc d'atenció davant la constant degradació de la natura, dels incendis forestals que tant s'han produït darrerament -molts d'ells provocats- i de les mil-i-una desfetes ecològiques que es fan en nom del progrés. No cal amagar la carga reivindicativa que tindria celebrar-la en zones ecològicament conflictives; ni tan sols serien neces-

sàries les paraules, n'hi hauria prou amb guardar un minut de silenci per l'arbre que acabàvem de plantar...

També podem dur-la als nostres barris o poblacions; serà el moment de plantar arbres, fer jardinetes, etc. Tanmateix, si el municipi no ho fa, potser serà una manera de demanar que un solar esdevingui zona verda. En qualsevol cas serà una meravellosa oportunitat de trobar-nos amb els veïns i abandonar la monotonia de cada dia.

REPOBLACIONS

Els grups interessats en dur a terme una repoblació forestal poden posar-se en contacte amb les seccions territorials del Medi Natural (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Direcció General del Medi Rural). Allí un informaran dels terrenys públics més necessitats, tipus d'arbre i dates adients per tirar endavant el vostre projecte. També, en els casos que sigui possible, es facilitaran plançons, es prepararà el terreny i es duran monitors que vetllin per l'eficàcia de l'acció.

Seccions Territorials del Medi Natural

Barcelona-28	Sabino Arana, 22	(93) 330.92.07
Girona	Sant Francesc, 29	(972) 20.09.87
Lleida	Camp de Mart, 35	(973) 24.66.50
Tarragona	Catalunya, 50	(977) 21.78.56

QUÈ HEM DE FER PER PLANTAR UN ARBRE?

Fig. 1.

Els arbres poden plantar-se de dues maneres. Una amb envàs o pa de terra. L'altra, que correspon a les coníferes d'1-3 sabes i als arbres de fulla caduca, és plantar-los amb les arrels nues

Fig. 1

Fig. 2.

Cal que el sot on es planta l'arbre tingui per totes bandes una mica més d'espai del que necessiten les arrels. Omplirem el sot amb la mateixa terra que haurem tret i després farem un petit crestall o cavalló per aprofitar millor les primeres regades.

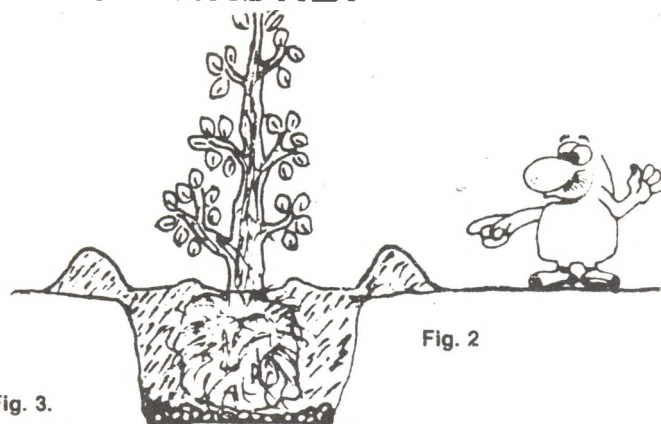

Fig. 2

Fig. 3.

Les arrels mai no han de quedar per damunt de la superfície ni tampoc no haurien de quedar oprimides ja que podrien ferir-se o trencar-se, i l'arbre acabaria per podrir-se i morir.

Fig. 3

PROPOSICIO DE LLEI
DE
MINORIA CATALANA

**LA MILI
A CASA !**

ARA PODEM ACONSEGUIR-HO !

Volguts amics·

Una de les reivindicacions més sentides, al llarg dels últims anys pels joves de Catalunya, és, i ha estat, la de que el Servei Militar es fes a la Comunitat Autònoma de residència.

En aquests moments hi ha possibilitats reals de que això s'aconsegueixi gràcies a una proposició de llei presentada per la Minoria Catalana al Parlament Espanyol.

Donat que el PSOE té majoria al Parlament de l'Estat, esperem que els seus parlamentaris aprovaran aquesta proposta, d'altra banda prou coincident amb el seu propi programa electoral.

Perquè els Parlamentaris catalans trobin el suport popular a l'hora de votar aquesta proposició, fem una crida a les entitats i als ciutadans en general de Catalunya per tal de que es facin ressò d'aquesta voluntat, adherint-se a aquesta campanya a:

JNC - Rambla de la Llibertat, 20 - GIRONA

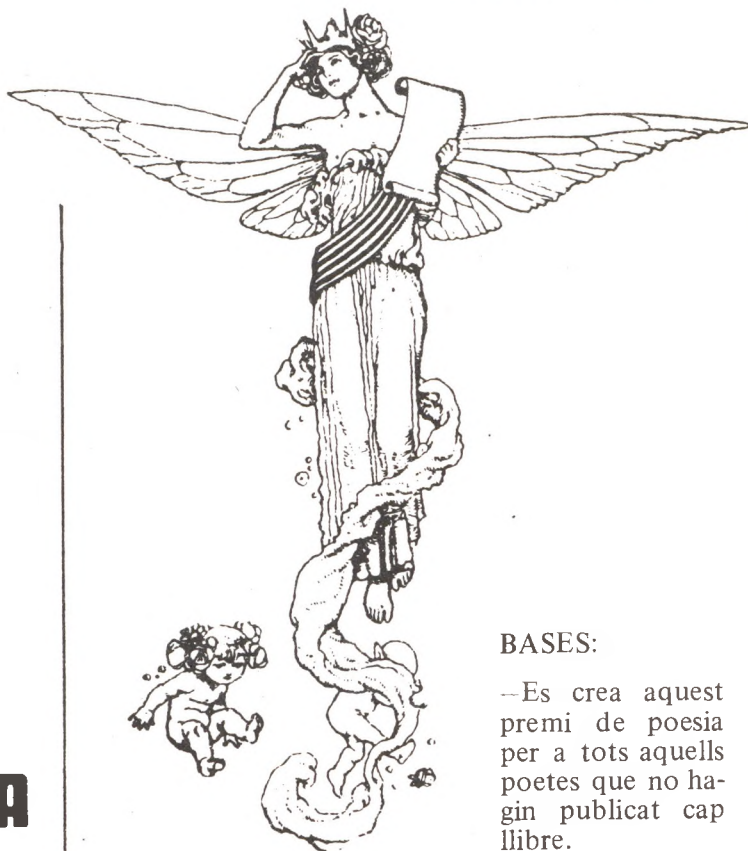
Ara podem aconseguir-ho !

Ben cordialment,

Joventut Nacionalista de Catalunya - Girona.

III PREMI DE POESIA CATALANA «L'ESPURNA DEL CLOT»

Per a autors inèdits

BASES:

—Es crea aquest premi de poesia per a tots aquells poetes que no hagin publicat cap llibre.

—Hi haurà quatre modalitats de premi:

- 1.— Fins a 10 anys.
- 2.— D'11 a 14 anys.
- 3.— De 15 a 18 anys.
- 4.— De 19 en endavant.

El tema serà lliure amb un màxim de 100 versos, en un o més poemes, escrits en català. Els treballs, mecanografiats a una cara a mida foli i per triplicat, a doble espai.

—Tots els treballs hauran d'anar dins un sobre on s'inclourà un sobre més petit amb les dades personals, i a fora la modalitat en que participa.

Els treballs s'adreçaran a:

**C.M. SANT MARTÍ - ORFEÓ MARTINENC
PREMI L'ESPURNA**

Avda. Meridiana, 97. Barcelona - 26

—El Jurat estarà format per: Jaume Creus, M.a Mercè Marsal, Mari Chordà, Ricard Creus (poetes). Jaume Subirana (guanyador de la passada edició del premi).

—Tindran premi els tres primers treballs de cada modalitat.

—Es tancarà la participació el 28-3-83.

—Els resultats es donaran a conèixer el 24 abril 83, a les 12 del migdia a la Sala d'actes de l'Entitat.

L'Abat de Montserrat

"Ens calen bisbes catalans"

Els membres de la Crida a la Solidaritat es van reunir el cap de setmana a Montserrat per debatre la situació actual de la nació catalana. En el decurs de la trobada hi va haver un intercanvi d'impressions amb el Pare Adat, Dom Cassià M.ª Just, el qual donà suport a la Crida perquè continués amb la seva tasca.

La Crida va reunir-se el passat cap de setmana a Montserrat en una Assemblea ordinària d'Entitats Adherides. La mesa era composta per Angel Colom del CIEMEN, Alfons Llorens, Acció Cultural del País Valencià, Nima Sans de la Federació Sindical d'artistes plàstics de Catalunya, Xavier Bosch del Secretariat de la Crida i Montserrat Cortès de la Comissió Cívica de Badalona. La sessions varen començar el dissabte i van contar amb un total de cinquanta entitats d'arreu dels Països Catalans. Les propostes a debatre es resumien en una anàlisi de la situació actual, de la nació catalana i la incidència i balanç de les accions de la Crida portades a terme, així com la d'una estructuració territorial i organitzativa del Secretariat. L'últim punt a debatre era l'econòmic del qual no es pot dir que sigui del tot reeixit.

La Crida a Montserrat

El pare Abat de Montserrat Cassià M. Just, va participar breument en la trobada, de la qual en digué: *Vosaltres sou i actueu com de punta de consciència de la nostra identitat nacional, us convido a mantenir aquesta actitud ferma i radical, perquè, de lluita pactista i moderada ja té d'altres camins d'acció.* En comunicar-li per part de la Crida que les Entitats cristianes adherides, volien fer un document crític entorn a la

MANIFEST PER LA CATALANITAT DELS BISBES DE CATALUNYA

La Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalana, reunida en Assemblea a Montserrat el dia 28 de novembre, ha acordat expressar la seva preocupació davant dels futurs nomenaments, en dues diòcesis catalanes, de Bisbes que podrien no estar identificats amb l'esperit tradicional dels prelats catalans, de vinculació amb la nostra terra i portadors d'un missatge evangèlic naturalment expressat en la nostra llengua, el català.

El poble de Catalunya va manifestar en 1966, arran de la campanya "Volem Bisbes Catalans", la seva ferma voluntat en aquest sentit. I recollint aquesta aspiració fem constar els perills que comporta nomenar Bisbes no preocupats pel fet català.

El mateix esperit del Consell Vaticà II és prou clar en aquesta qüestió; per tant, per dret natural i per la mateixa doctrina eclesialística cal que els futurs Bisbes de Catalunya estiguin identificats amb la llengua i la cultura, trets essencials de la nació catalana.

visita del Papa Joan Pau II a Catalunya i en el qual es demanarien també Bisbes catalans, Cassià Just respongué: *"No veig gens clar, aquesta política de nomenaments, ja que representa una regressió de la resposta del Concili. Ens calen uns bisbes catalans de naixement i de sentiments. Cal que vosaltres col·laboreu també a desfer aquesta maquinació centralista i maquiavèlica entorn als nomenaments de persones que posarien en una difícil situació*

la defensa de la nostra malme-sa identitat." I quant a la visita del Papa, va dir que fou també d'un caràcter regressiu i que s'havia de fer arribar realitats, mitjançant cartes o documents a Roma per demostrar que malgrat tot el que va succeir, "som un poble diferenciat de la resta de l'estat", ja que no hi va haver possibilitats de fer-li conèixer profundament aquesta realitat.

ALBERT OBRADORS

CONGRESOS - REUNIONES - BODAS - CONVENCIONES

EL CASINO DE LLORET LE OFRECE DISTINCION

En Casino de Lloret todo es distinción.
Sus Bodas, Congresos, Convenciones, etc.
destacan por su ambiente único y distinguido,
y por su servicio inmejorable.

**En Casinos, todo es de primera,
menos el precio.**

Consulte a Casinos,
para que estas personas
se pongan a trabajar
para Usted.

Casinos dispone
de Salones con
pequeña y
gran capacidad.

Información y Reservas: Tel. 972/36 65 12

Casinos de Catalunya, s.a.

mº 160) Sr. Pere Corús i Ribera. c) Enric Corús mº 8

CASINO LLORET DE MAR
Lloret de Mar (Gerona)